

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Pavla Simona a soudců Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Tomáše Rychlého, JUDr. Michala Mazance, JUDr. Romana Fialy, a Mgr. Víta Bičáka, rozhodl o návrhu **Energetického regulačního úřadu**, se sídlem Jihlava, Masarykovo náměstí 91/5, na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Krajským soudem v Plzni**, a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu Plzeň - město pod sp. zn. 30 C 270/2017, o vydání bezdůvodného obohacení ve výši 461 370,19 Kč s příslušenstvím: žalobce **OTE, a. s.**, IČ 26463318, se sídlem Praha 8, Sokolovská 192/79 a žalovaný **ANPESI rent s. r. o.**, IČ 25219081, se sídlem Plzeň, nám. Generála Píky 2703/27, zastoupený Mgr. Pavlem Douchou, advokátem v Praze 1, Mezibranská 597/7,

t a k t o :

Příslušný vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu Plzeň – město pod sp. zn. 30 C 270/2017, o vydání bezdůvodného obohacení ve výši 461 370,19 Kč s příslušenstvím **je správní orgán**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Návrhem doručeným dne 4. 4. 2019 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zákon č. 131/2002 Sb.“), se Energetický regulační úřad (dále jen „ERÚ“ či „navrhovatel“) domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc podle § 1 odst. 1 písm. a) citovaného zákona. Spor vznikl mezi ním a Krajským soudem v Plzni (dále též jen „krajský soud“) ve věci vedené u Okresního soudu Plzeň – město pod sp. zn. 30 C 270/2017, o vydání bezdůvodného obohacení ve výši 461 370,19 Kč s příslušenstvím.

[2] Z předloženého spisu vyplynuly následující skutečnosti.

[3] Žalobce - OTE a.s. (dále též „OTE“) - je operátorem trhu podle § 20a zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (dále jen „energetický zákon“). Návrhem na vydání elektronického platebního rozkazu podaným u Okresního soudu Plzeň – město dne 25. 7. 2017 se domáhal zaplacení částky 461 370,19 Kč s příslušenstvím, představující bezdůvodné obohacení žalovaného (ANPESI rent s. r. o), které vzniklo vyplacením podpory formou zeleného bonusu žalovanému dle zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o POZE“) za období květen 2013 až leden 2017. Žalobce svůj žalobní nárok opíral o zjištění, že žalovaný nedisponuje osvědčením o původu elektřiny z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla, které je zákonnou podmínkou čerpání podpory; bez existence tohoto

osvědčení byla podpora ve formě zeleného bonusu žalobcem inkasována bez právního důvodu, čímž mu vzniklo bezdůvodné obohacení.

[4] Elektronický platební rozkaz, kterým okresní soud návrhu vyhověl, byl k odporu žalovaného zrušen. Následně usnesením ze dne 13. 8. 2018, čj. 30 C 270/2017-179, okresní soud zamítl námitku žalovaného ohledně nedostatku pravomoci soudu danou věc projednat a rozhodnout. K odvolání žalovaného Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 8. 1. 2019, čj. 25 Co 268/2018-191, usnesení okresního soudu změnil tak, že se řízení ve věci zastavuje a po právní moci tohoto usnesení bude věc postoupena ERÚ. Tento postup odůvodnil tím, že žalobou uplatněný nárok nevyplývá ze soukromoprávních vztahů. Odvolal se přitom na právní postavení OTE, jakožto regulátora trhu, ve smyslu § 20a energetického zákona, z čeho dovodil jeho (kvazi)vrchnostenské postavení ve vztahu k účastníkům trhu s elektřinou (včetně žalovaného). Krajský soud uzavřel, že je-li předmětem sporu povinnost vrácení neoprávněně čerpané podpory (zeleného bonusu), zakládá pravomoc ERÚ k jeho projednání a rozhodnutí ustanovení § 52 odst. 2 zákona o POZE.

[5] ERÚ s postupem městského soudu nesouhlasil a podal zvláštnímu senátu návrh na řešení negativního kompetenčního sporu.

[6] V návrhu především odmítl názor krajského soudu, že předmětný spor je povahy veřejnoprávní. Pokud by tomu tak bylo, nebylo by možné o věcné příslušnosti navrhovatele vůbec uvažovat, neboť povaha sporů, které je oprávněn rozhodovat, musí vyplývat ze vztahů soukromoprávních, jak to vyplývá z § 141 správního řádu. Nicméně ani fakt, že jde v dané věci o spor ve věci soukromoprávní, rozhodovací pravomoc navrhovatele nezakládá, neboť není naplněna druhá podmínka jeho věcné příslušnosti, spočívající v jejím výslovném zákonném zakotvení.

[7] Navrhovatel odmítl závěr krajského soudu, že jeho věcná příslušnost k rozhodnutí předmětného sporu vyplývá z ustanovení § 52 odst. 2 zákona o POZE. Upozornil, že pokud podle tohoto ustanovení rozhoduje o splnění povinnosti vrácení neoprávněně čerpané podpory, může tak (na základě výslovné dikce zákona) činit pouze za situace, kdy bylo vydáno deklaratorní rozhodnutí o neoprávněně čerpané podpoře v souvislosti se spácháním přestupku (§ 51 zákona o POZE). Takové rozhodnutí ale v dané věci vydáno nebylo.

[8] Věcnou příslušnost navrhovatele k projednání a rozhodnutí věci nelze dovodit ani z ustanovení § 17 odst. 7 písm. d) energetického zákona, dle kterého ERÚ *rozhoduje spory týkající se podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů nebo elektřiny z kombinované výroby elektřiny a tepla, elektřiny vyrobené z druhotných energetických zdrojů nebo tepla z obnovitelných zdrojů a spory o výši náhrady při dispečerském řízení výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie podle § 26 odst. 6.* Stejně je tomu i pokud jde o § 52 odst. 1 zákona o POZE, dle kterého *Úřad rozhoduje spory týkající se podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů, elektřiny z druhotných zdrojů nebo elektřiny z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla a podpory tepla.* Podle odstavce druhého pak *Úřad rozhoduje další spory, jejichž předmětem je splnění peněžité povinnosti uložené tímto zákonem nebo sjednané na základě tohoto zákona, nebo povinnosti vrácení neoprávněně čerpané podpory podle § 51.*

[9] Navrhovatel připustil, že citovaná ustanovení vymezují kompetence pro vedení sporných řízení poměrně široce. Zdůraznil však, že k rozhodování sporů ze soukromoprávních vztahů jsou povolány primárně soudy a pravomoci ERÚ je třeba vykládat restriktivně. Žaloba byla podána z titulu bezdůvodného obohacení, proto je dána pravomoc obecného soudu. Podle navrhovatele je tento titul samostatně zavazujícím důvodem, který bezprostředně nesouvisí s podporou výroby

pokračování

elektriny z obnovitelných zdrojů energie. Žalobce svůj požadavek opírá o ustanovení občanského zákoníku, nikoli o úpravu v zákoně o POZE.

[10] Navrhovatel rovněž zdůraznil, že žalobce vymáhá na žalovaném vrácení již vyplacené podpory, kterou žalovaný obdržel za výrobu elektriny z obnovitelných zdrojů energie, aniž na ni měl nárok. Nejedná se tedy o spor o splnění povinnosti uložené zákonem o POZE, neboť tato povinnost (poskytnutí podpory za vyrobenou elektřinu ze solárního záření) byla splněna.

[11] Dále navrhovatel poukázal na usnesení zvláštního senátu ze dne 21. 3. 2018, čj. Konf 52/2017-17, ze kterého se podává, že hlavní funkcí ERÚ je regulace trhu a dohled, nikoli nahrazování funkce soudu ve sporech, které jsou svou povahou soukromoprávní. V případě řešeném v usnesení čj. Konf 52/2017-17, šlo o náhradu škody, která sice souvisela s podporou elektriny z obnovitelných zdrojů, nešlo však o souvislost přímou; zvláštní senát proto uzavřel, že rozhodovat o tomto nároku náleží soudu.

[12] Podporu pro své závěry nachází navrhovatel také v usnesení Nejvyššího soud sp. zn. 32 Cdo 4755/2017, ze kterého se podává, že „[k] *projednání a rozhodnutí sporů o vydání bezdůvodného obohacení, které mělo být získáno od výrobce elektriny provozovatelem přenosové soustavy a operátorem trhu na základě neplatného ujednání ve smlouvě o přenosu elektriny přijetím plateb ceny za krytí nákladů spojených podporou elektriny z obnovitelných zdrojů, je dána pravomoc soudu v občanském soudním řízení.*“

[13] Navrhovatel připustil, že došlo k posunu v rozhodovací praxi zvláštního senátu jeho usnesením ze dne 15. 1. 2019, čj. Konf 45/2017-14. V tehdy projednávané věci šlo o situaci, kdy se žalobce (účastník trhu s elektřinou připojený k distribuční soustavě) z titulu bezdůvodného obohacení domáhal po žalovaném (OTE) vrácení peněžitého plnění – příspěvku na POZE, který byl uhrazen jako součást vyúčtovaných služeb distribuce elektriny. Zvláštní senát v judikovaném případě rozhodl, že pravomoc k rozhodnutí sporu má navrhovatel.

[14] Navrhovatel stručně rekapituloval argumentaci zvláštního senátu v usnesení čj. Konf 45/2017-14, a uvedl, že není dostatečně přesvědčivá a správná, protože: (a) popírá princip restriktivního výkladu pravomoci správního orgánu k rozhodování soukromoprávních sporů, setrvale podporovaný v dřívější judikatuře zvláštního senátu; (b) nesprávně se opírá o § 52 odst. 2 zákona o POZE, ačkoli vydání bezdůvodného obohacení nemá právní základ v zákoně o POZE, ale v občanském zákoníku; (c) neodůvodněně se upíná pouze k právnímu základu sporu, ačkoli s vydáním bezdůvodného obohacení může vyvstat řada dalších otázek, na jejichž základě bude posouzena otázka existence nároku na vydání bezdůvodného obohacení; (d) zvolené řešení oddaluje přístup k soudu a pravomoc ERÚ se může v budoucnu nepřípustně rozšiřovat např. právě i na rozhodování o náhradě škody, a to nejen v kontextu nyní posuzované věci; a (e) dosavadní rozhodovací praxe Nejvyššího soudu (zde navrhovatel odkazuje na několik jeho rozhodnutí), opřená také o předchozí judikaturu zvláštního senátu, založila legitimní očekávání účastníků, že spory budou projednány obecnými soudy.

[15] Podle § 1 odst. 2 zákona č. 131/2002 Sb. je negativním kompetenčním sporem spor, ve kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků. V nyní rozhodované věci popřeli svou pravomoc soud v občanském soudním řízení i navrhovatel, jedná se proto o negativní kompetenční spor, k jehož projednání je příslušný zvláštní senát podle zákona č. 131/2002 Sb.

[16] Zvláštní senát předesílá, že se příbuznými otázkami již zabýval v usnesení čj. Konf 45/2017-14 (což uvedl i navrhovatel ve svém návrhu) a následně též v usnesení ze dne

28. 11. 2019, čj. Konf 10/2019-14. V těchto rozhodnutích dospěl k závěru, že příslušný vydat rozhodnutí v podobných věcech je právě návrhovatel. Veškeré závěry, uvedené v citovaných rozhodnutích, však nelze bez dalšího použít na nyní projednávanou věc, a to z důvodů rozvedených níže.

[17] Ve věcech sp. zn. Konf 45/2017 a Konf 10/2019 zvláštní senát rozhodoval o kompetenčním sporu, jenž se týkal dříve zaplacených a později nárokováných částek z titulu bezdůvodného obohacení, kde základem sporu byla otázka oprávněnosti účtované úhrady nákladů spojených s podporou elektřiny z obnovitelných zdrojů (dále jen „příspěvek na POZE“) podle § 28 odst. 1 zákona o POZE. Tato úhrada byla účtována v rámci existujícího smluvního vztahu mezi žalobcem a žalovaným. Žalobci tehdy byli držitelé licence na výrobu elektřiny, připojení k přenosové, respektive distribuční soustavě. Sporovali oprávněnost příspěvku na POZE v rámci účtované ceny za přenos, respektive distribuci elektřiny a žalovali (mimo jiné) OTE, jako konečného příjemce příspěvku na POZE.

[18] Zvláštní senát konstatuje určitou odlišnost výše popsaných sporů v porovnání se sporem, jenž vede žalobce v nyní projednávané věci. OTE je zde v pozici **žalobce** (nikoli žalovaného jako ve věcech uvedených výše) a **domáhá se vrácení neoprávněně čerpané podpory** od žalovaného, jako výrobce elektřiny z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla (žalovaný byl příjemcem této podpory ve formě zeleného bonusu). Dále je významné, že nyní jde o otázku oprávněnosti poskytování této podpory, které je upraveno zákonem o POZE a prováděcími předpisy. Naopak tedy **nejde o plnění na základě smlouvy mezi žalobcem a žalovaným**.

[19] V judikovaných případech sp. zn. Konf 45/2017 a Konf 10/2019 žalobci vymáhali částky, které byly jedním z **finančních zdrojů** podpory pro OTE, kterou OTE dále rozděluje [§ 20a odst. 4 písm. u) a v) energetického zákona], zatímco v nyní projednávaném případě OTE jako žalobce vymáhá částky, které plynuly „opačným směrem“. Jde totiž o vrácení částek, které OTE vyplácel jako **podporu samu** žalovanému, jakožto konečnému příjemci podpory podle zákona o POZE.

[20] Zvláštní senát konstatuje, že – na rozdíl od judikovaných věcí – nyní projednávanou věc je nutno posuzovat jako **spor přímo se týkající podpory (výroby) elektřiny z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla** [§ 17 odst. 7 písm. d) energetického zákona a § 52 odst. 1 zákona o POZE]. ERÚ v návrhu správně uvedl, že má rozhodovat spory, pokud „je dána přímá obsahová a právní souvislost s vyplácením veřejné podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů“ (respektive v dané věci z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla – pozn. zvláštního senátu). Nelze však přisvědčit textu následujícímu po citované pasáži, kde návrhovatel dovedl, že spojitost s podporou je okrajová za situace, kdy nejde o samotný nárok na podporu, ale nárok na vrácení již uskutečněných plnění.

[21] Zvláštní senát zastává stanovisko opačné: přímá souvislost nároků žalobce s podporou výroby elektřiny je zřejmá, protože žalobce dovozuje vznik bezdůvodného obohacení právě **z porušení povinností žalovaného jako držitele licence na výrobu elektřiny z podporovaných zdrojů podle energetického zákona a zákona o POZE**. Návrhovatel ostatně tuto souvislost nepopírá – pouze vyjadřuje pochybnosti, zda mu náleží rozhodování nejen o sporu o zaplacení částek podpory, ale také sporů o bezdůvodné obohacení, v souvislosti se dřívějším zaplacením takových částek. Samotná skutečnost, že se spor „týká“ podpory výroby elektřiny z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla je však nepopíratelná.

pokračování

[22] Zvláštní senát si je vědom i úpravy tzv. neoprávněného čerpání podpory, výslovně předvídaného zákonem o POZE v § 51. Stručně řečeno, dle tohoto ustanovení ERÚ z moci úřední rozhodne o neoprávněném čerpání podpory, vždy však *v souvislosti se spácháním přestupku výrobce* podle § 49 zákona o POZE. Poté je pravomoc ERÚ ohledně sporů o splnění *povinnosti vrácení neoprávněně čerpané podpory* dána podle **výslovné** dispozice § 52 odst. 2 *in fine* zákona o POZE.

[23] Ze žaloby se nepodává, že by v projednávaném případě existovalo rozhodnutí ERÚ o přestupku žalovaného a že by šlo o „neoprávněně čerpanou podporu“ v úzkém slova smyslu, tedy dle § 51 zákona o POZE. Nicméně je zjevné, že žalobcův nárok stojí na tvrzeném porušení veřejnoprávních předpisů ze strany žalovaného v přímé souvislosti s čerpáním podpory výroby elektřiny z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla. Zvláštní senát k tomu dodává, že pravomoc ERÚ pro rozhodování sporů o neoprávněně čerpané podpoře (v obecném slova smyslu) nemůže záviset výhradně na tom, zda tžž úřad rozhodl o postihu daného výrobce za přestupek podle § 49 zákona o POZE.

[24] Lze tedy uzavřít, že pravomoc návrhatele pro rozhodování sporu je dána bezrozporným věcným vymezením této pravomoci v opakovaně citovaných ustanoveních § 17 odst. 7 písm. d) energetického zákona a § 52 odst. 1 zákona o POZE, podle nichž ERÚ rozhoduje *spory týkající se podpory (výroby) elektřiny z obnovitelných zdrojů*.

[25] Co se týče opakující se argumentace návrhatele proti jeho pravomoci rozhodovat spory o bezdůvodné obohacení, zvláštní senát v této souvislosti považuje za vhodné poukázat na **společné rysy** nyní projednávané věci a případů vedených pod sp. zn. Konf 45/2017 a Konf 10/2019: **vždy jde o spory, pro něž je rozhodující vyřešení právní otázky, zda placení určitých částek bylo či nebylo v souladu s příslušnými ustanovení zákona o POZE, energetického zákona a předpisů souvisejících**. Je si toho ostatně dobře vědom i návrhatel, neboť jeho návrh je textově do značné míry totožný s jeho návrhem ve věci vedené pod sp. zn. Konf 10/2019 – právě podobnost projednávaných věcí umožnila návrhovateli, aby užil takřka stejné argumentace jako ve věci Konf 10/2019 jen s drobnými úpravami. Proto se závěry uvedené v usneseních čj. Konf 45/2017-14 a čj. Konf 10/2019-14 ohledně posuzování pravomoci ERÚ užití i na projednávaný případ potud, pokud vysvětlují okolnosti, za nichž je třeba dovést pravomoc ERÚ i pro spory o bezdůvodné obohacení.

[26] Zvláštní senát nepovažuje za nutné zde tyto závěry opakovat a v podrobnostech na ně odkazuje. Obecně připomíná, že v usnesení čj. Konf 45/2017-14 je obsažena rozsáhlá argumentace ve prospěch pravomoci ERÚ pro rozhodování sporu o vydání bezdůvodného obohacení. Zvláštní senát zdůraznil totožný základ sporu v případě nezaplacení částek dle zákona o POZE, jakož i v případě jejich zaplacení a pozdějšího vymáhání zpět. Uvedl k tomu zejména, že „[s]amotná existence poskytnutého plnění *nemůže být rozhraničovací kritériem pro určení pravomoci orgánu, který je povolán takový spor rozhodnout*. Podstata sporu je v obou případech stejná: jde o posouzení, zda zákazník distribuce je (byl) povinen provozovateli distribuční soustavy splnit peněžitou povinností sjednanou na základě zákona č. 165/2012 Sb.“

[27] V usnesení čj. Konf 10/2019-14 pak zvláštní senát potvrdil tento nový názorový proud a také vypořádal dodatečnou argumentaci [viz odstavce [24] až [39] usnesení čj. Konf 10/2019-14], již návrhatel polemizoval s usnesením čj. Konf 45/2017-14 a kterou s drobnými úpravami zopakoval i v nyní posuzovaném návrhu [viz odstavec [14], body (a) až (e) výše].

[28] Pro úplnost je třeba dodat, že na shora uvedených závěrech ničeho nemění ani odkaz návrhatele na závěry vyslovené v usnesení zvláštního senátu ze dne 21. 3. 2018,

čj. Konf 52/2017-17, kdy namítá, že přístup zvláštního senátu k řešení typově stejných kompetenčních sporů se zde vysloveným závěrem koliduje

[29] Je pravdou, že zvláštní senát v usnesení čj. Konf 52/2017-17 dovodil pravomoc civilního soudu a nikoli ERÚ. Věc však byla významně skutkově odlišná: žalobkyně (držitelka licence na výrobu elektřiny) se sice tehdy domáhala náhrady škody, ale svůj nárok vyvozovala z toho, že provozovatel distribuční soustavy **postupoval diskriminačně, když neprovedl zkoušku – tzv. první paralelní připojení – v roce 2010, ačkoliv o ni žalobkyně dne 3. 12. 2010 požádala a dne 27. 12. 2010 doložila veškeré potřebné dokumenty.**

[30] Nelze popřít, že výše uvedený žalobní nárok má určitou souvislost s podporou obnovitelných zdrojů energie, neboť provedení prvního paralelního připojení bylo nutnou (nikoli však dostačující) podmínkou pro určení rozhodného okamžiku, kdy byla výrobní elektřina uvedena do provozu. To pak má význam pro určení výkupní ceny elektřiny, stanovené příslušným cenovým rozhodnutím ERÚ (blíže k tomu viz usnesení čj. Konf 52/2017-17 a dále také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2018, čj. 4 As 257/2017-82). Souvislost se zákonem o POZE a poskytováním podpory je zde však daleko volnější, než v nyní projednávaném případě a „sektorové“ zvláštnosti tehdy řešené věci z pohledu zákona o POZE a energetického zákona byly podstatně méně významné než nyní.

[31] Výše uvedené vyjádřil ostatně i sám ERÚ ve svém návrhu ve věci sp. zn. Konf 52/2017, kde uvedl: *„Současný spor není dle navrhovatele veden o výši částky podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů, ani o samotné poskytnutí podpory, resp. o nárok na výkup podporované elektřiny, nebo na uzavření smlouvy o jejich dodávkách, ale o náhradu škody, která je pouze vyčíslena s využitím výkupních cen určených v rámci podpory, s podporou však věcně nesouvisí“* (zvýraznění bylo přidáno). Zvláštní senát tedy uzavírá, že aplikace závěrů z usnesení čj. Konf 52/2017-17 na nyní projednávanou věc není případná kvůli významné skutkové odlišnosti.

[32] Pokud se stěžovatel dovolává názoru vysloveného v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 1. 2018. sp. zn. 32 Cdo 4755/2017, jde o odkaz nepřipadný. V odkazované věci totiž Nejvyšší soud řešil typově shodný případ, jakým se zabýval zvláštní senát ve výše opakovaně zmiňované věci sp. zn. Konf 45/2017 (držitel licence na výrobu elektřiny hradil v rámci ceny za službu přenosu elektřiny provozovateli přenosové soustavy na základě smlouvy o poskytování služeb přenosové soustavy i příspěvek na POZE, který si později – z titulu bezdůvodného obohacení – nárokoval zpět). Právní názor o pravomoci soudů tuto věc projednat a rozhodnout však byl (ve smyslu precedenčního potenciálu rozhodnutí zvláštního senátu) překonán právě rozhodnutím zvláštního senátu ve věci sp. zn. Konf 45/2017. Ostatně, recentní judikatura Nejvyššího soudu závěry plynoucí ze zmiňovaného usnesení zvláštního senátu reflektuje a respektuje (viz například jeho usnesení ze dne 29. 4. 2019, čj. 23 Cdo 4291/2019-265 a čj. 23 Cdo 2177/2018-182, ze dne 24. 9. 2019, čj. 23 Cdo 1130/2019-615 a ze dne 13. 11. 2019, čj. 32 Cdo 3505/2019-344), přičemž právní názor vyslovený ve věci sp. zn. 32 Cdo 4755/2017 explicitně označuje za překonaný.

[33] Konečně nelze přisvědčit obecnému tvrzení navrhovatele o „nebezpečí nového výkladu“, které spočívá v tom, že se pravomoc ERÚ bude rozšiřovat a bude zahrnovat další spory, které budou postaveny na řešení ryze soukromoprávních otázek souvisejících s podporou některých typů výroby elektřiny pouze okrajově. Tuto obavu lze vyvrátit odkazem na usnesení tohoto senátu čj. Konf 10/2019-14, dle kterého *„[z]vláštní senát (...) rozhoduje na půdorysu konkrétní skutkové situace a konkrétních okolností. Svým rozhodováním v konkrétní věci nepředjímá (a ani předjímat nemůže) řešení jiných kompetenčních sporů v budoucnosti. Obecně snad lze říci pouze to, že precedenční účinek usnesení*

pokračování

č. Konf 45/2017-14 spočívá především v důrazu na právní základ sporu v určitém kontrastu k předchozímu důrazu na právní titul, z něhož žalobce svůj nárok odvozoval (k tomu viz výše).“

[34] S ohledem na skutečnosti výše uvedené zvláštní senát vyslovil, že k rozhodnutí v předmětné věci je příslušný správní orgán (§ 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb.).

[35] Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány (§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. O nárocích uplatněných žalobcem tedy bude rozhodnuto Energetickým regulačním úřadem ve správním řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. února 2020

JUDr. Pavel Simon
předseda zvláštního senátu